

Глава VIII

При пристигане в астероидния пояс, корабите-преследвачи се приближиха до нас в успоредно следене, а веднага след това с остри параболи заобиколиха първите астероиди, които изглеждаха такива според външността си. И самите ние направихме същото, така че, докато прелитахме покрай първото масивно тяло, корабът ни се завъртя около надлъжната си ос и правата на полета ни до астероидния пояс се промени в сбита спирала с все по-възлеста форма, а астероидът пред острините се разтвори като автоматичен чадър с многокилометров диаметър и ни принуди да направим остър завои, с който успяхме да се измъкнем. А след това започнаха да се разтварят и следващите астероиди, така че по всичко изглеждаше, че ще бъдем хванати вътре в гигантска сфера, когато приехме сигнал за повикване от ненадейно долетял астероид, с който моментално си разменихме кодирани светлинни импулси. Да, един от нашите ни се притече на помощ. Съобщи ни, че ще ни пренесе през сферата. Веднага се насочихме към него и с къса парабола завихме към посочения вход и след това през все още вдигащите се прегради към пистата за кацане, дълга няколкостотин метра, над която се бяха изопнали дъгите на стометровия свод.

Погледнах Доброчут:

- Как мислим да направим пробив на обсадата?
- Най-вероятно сферата е прекалено тънка за толкова голям астероид – обясни чутинът, докато наблюдаваше холограмното изображение на щурма на нашия астероид от вътрешната страна на сферичната обвивка на появилата се внезапно наша клетка.

Автоматично се хванах за дръжките на своята седалка. А какво може да означава такова сблъскване? Астероидът може и да се пръсне. Чутините наистина ли знаят какво правят?

- Значи, ще се блъснем – казах аз.

И Доброчут неспокойно поглеждаше ту през го-

лемия челен прозорец, ту в холограмното изображение на компютърната симулация на текущото положение.

- Няма да ни пуснат да минем – каза той.

На холограмното изображение наблюдавах нашето приближаване към сферата, докато светлината в точката на сблъсъка на огромните маси не започна да мига и целият астероид се разтресе с цялата си вътрешност, че и през прозореца можехме да видим треперенето на стените и огъването на гигантските дъги над хангара за кацнали кораби, в който бяхме влезли. Обаче след силното огъване, дъгите на тавана отново се изправиха. Веднага всички погледи се насочиха към тримерното изображение на компютърната симулация на положението. Астероидът все повече и повече потъваше в огъващата се сфера и раздробяваше и изтикваше пред себе си пръсналите се парчета. Всичко показваше успешен пробив, и екипажът започна все по-живо да реагира. Направихме пробива.

- Астероидът ще ни пренесе през още една част от пътя. Останете в готовност! – гласът на капитана се извиси над все по-високите възгласи. Отново всички се вгледахме в холограмата, където ни се показваше полетът на нашия астероид през по-малките бариерни прегради на острините, вероятно ефикасни за спиране на по-малки кораби, а за астероиди, какъвто беше нашият, бяха прекалено малки. Всичко показваше и по-рутинно действие на острините, повече в смисъл на постоянно премерване на сили с чутините, отколкото заради значението на нашата мисия. Обаче след повторното хващане с онова тяхно автоматично отваряне на чадъри, образуващи преградна сфера, при нашия опит за пробиване на сферата настъпи съвсем променена ситуация. Сферата изобщо не искаше да се разчупи, а не успяхме и да я разцепим. Като парашут, нахлупил се върху главата на току-що приземилия се парашутист, тя беше увиснала върху нашия астероид и възпрепятстваше полета ни. Предупреди ни алармен писък. Опасността се показва пред нас чрез холограмното изображение под формата на голям брой малки движещи се точки, в ко-

ито можахме веднага да разпознаем кораби за спускане на отделни групички. Показаха се и по-големи, с мощно въоръжение. Цялото пространство, всичко около нашия астероид се изпълни с тяхното живо придвижване. Истинско нашествие.

- Всички на бойните позиции! – рязко нареди капитанът. – Хванати сме в еластична сфера, която сега лишава нашите сили отвън от възможността да ни наблюдават и бързо да се намесят. Поне известно време ще трябва да се борим със собствени сили. От изображението на холодисплея вече можем да разпознаем спускането на повърхността на нашия астероид и първите сблъсъци на нападателите с роботите от гарнизона на нашия астероид.

- Приблечи сблъсъците! – нареди капитанът на компютърния дисплей. Пред нас се показва повърхността на астероида с толкова страхотен вихър на бойните действия между роботи от двете страни, че ме обзеха тягостни чувства при гледане на тези безмилостни двубои между машини с човешка външност. Целият простор се осветяваше от изстреляните различни видове муниции – от метални куршуми до святкащи енергийни патрони – същинска заря, само че тук във въздуха летяха и метални ръце, крака, глави и части от тела. Обаче, въпреки че тези експлозии достатъчно разкриваха металния състав на роботите, доста голяма част от техните тела се виждаха дяволски подобни на живи, човешки. Най-вероятно бяха от някаква пластмаса, може би дори от живи, лабораторно отгледани мускули и кожа. Всичко се движеше, също и моите мисли, заедно с чувствата, които, при внезапния пробив на нападателите на отбранителната линия, се качиха направо до гърлото ми. Но не само човешката външност на тези роботи и безмилостното взаимно унищожение, а и присъствието на могъщ разум с твърда решителност можеше да се забележи в бързите преходи от хаотично в организирано придвижване, както от едната, така и от другата страна. И когато нападащите диверсантски групи роботи пробиха отбранителната линия на гарнизона на астероида, нашите роботи

веднага установиха следваща отбранителна линия. И отново последва пробив на нападателите, което усетих като твърдо напредване на цивилизацията на острините. И моят Доброчут, който дотогава със спокоен унес наблюдаваше както двубоите на роботите, така и отделните напредвания на противниковите сили в отделните сектори, започна при това все по-бързо отстъпление на гарнизона на нашия астероид все по-неловко да се надига и сяда на мястото си и да поглежда ту към холограмните изображения, ту към мен. А тогава, внезапно, нещо вдигна и завъртя нашия кораб така мощно, че ме подхвърли във въздуха и веднага след това обратно на седалката и пак почти ме отдели от нея, а чутините, стоящи около холограмния дисплей, направо ги помете от пода. Експлозия пробих нашата стена. Всичко стана за миг и още преди погледът ми да се спре на вървящите се чутини, с крайчеца на окото си забелязах откъм големия челен прозорец силни блясъци и веднага след това и малки кораби, открили огън срещу нас, които пък още в следващия миг се пръснаха от попаденията на нашите оръдия. Но още преди свалянето на последния от тройката нападатели ни нападна нова група кораби, несравнимо по-голяма, по-многобройна и също така различна, за специални цели. Едни стреляха с оръдията си по нашия космически кораб и със снарядите си пробиваха корпуса му, докато други, след бърз полет покрай нас, веднага се появиха пак и при забавянето си спускаха на пода групи роботи, след което веднага се обърнаха в нападение с ракети, достатъчно мощни за пробиване на корабния корпус. Обаче чутините на края успяха да ги свалят един след друг. Навреме свалиха всички кораби. А спуснатите роботи през това време вече наскачаха в прикритието на гигантските колони и, разделени на много групи, се втурнаха в различни посоки.

Загледах се в поставянето на преграда на мястото на разбитата врата на нашия хангар, което би трябвало да направим още преди това, защото острините отново ни изненадаха с бързина и пробив до нашите строители на преградата и с нападение срещу тях. Изходът ни бе-

ше блокиран. Въпросително погледнах капитана, който, зает с наблюдението на тази група работи от инженерните части, вероятно беше вдигнат от мястото си именно от съзнаването на това. Вдигна ръка. Всички утихнахме.

- Тук няма да издържим – направи кратка оценка той. – Трябва да се изтеглим във вътрешността на астероида. И то веднага, защото една група работи вече е направила пробив до нашата задна изходна врата. Вземете оръжие с по-мощни енергийни патрони за задържане на роботите в коридорите!

След това отиде до стената с гравирани релефни изображения с исторически мотиви, най-вероятно земни, със средновековни рицари в брони, с римски легиони, с герои от старогръцката и израелската митология, напр. юноша, замахващ с древна прашка за хвърляне на камъни и в заден план някаква великанска фигура. Релефът поне извикваше асоциация с този мотив, макар че всички линии и щрихи бяха достатъчни само за бегло впечатление, а иначе не бяха достатъчно контрастни за добиване на ясна представа. Обаче при малко по-задълбочено наблюдение мотивът ставаше достатъчно разпознаваем.

- Нашите външни сили ни следят в постоянна готовност за операция, също и с оръжие, в случай на необходимост. А сега настъпи такава ситуация. Скоро ще открият, че сме хванати в капан, обаче и острините съзнават това. Затова сега така бързат. Всичко са подготвили за светкавично нападение след затварянето на всички части на обвивката в гигантска яйцевидна клетка с еластични разтегателни стени. Първо нападнаха нашия астероид, след това кораба ни, и сега вече направо нас, всеки отделен индивид. Или поне него...

Капитанът ме погледна, погледите на целия екипаж се спряха върху мен, и тогава той продължи:

- Затова при излизане от кораба ще се грижим особено за него. И групите работи около него трябва да бъдат подсилени. А от цялостното поведение на острините в последно време не можем да предвидим, дали

възнамеряват да го заловят жив, заради съмнение за неговото жизнено важно присъствие на входа на енергийните полета, или имат нареждане за неговото унищожение в случай, че не успеят с отвлечането му.

Настъпи миг тишина. Все още всички погледи се бяха вперили в мен и в моето едва забележимо отрицателно въртене на главата с преглъщане от време на време на по-обилно отделената слюнка, стичаща се в гърлото ми. Това сега беше нещо съвсем различно от гарантирания спокоен път, въпреки че при своята оценка на безопасността още в началото бях доста скептичен. По това, което можах да схвана от всичко случващо се, можах да заключа, че за острините моето изваждане от събитията би било най-целесъобразно. Тази мисъл блокира потока на мислите ми още по-здраво, отколкото думите на капитана.

- На някои от техните работи вероятно се е удало да направят пробив в нашия тил, напълно възможно дори да са стигнали до коридорите, по които възнамеряваме да се изтеглим във вътрешността. Обаче броят на нашите бойни работи за схватка с тях съвсем сигурно е по-голям. Още въпроси?

Капитанът огледа с бърз поглед екипажа пред себе си, още веднъж погледна и мен – през цялото време го слушах мълчаливо – и след това ни нареди да се въоръжим и приготвим за излизане. Веднага настана същински кипеж покрай стената за вземане на оръжие, а след това и пред изхода, и в задната част на кораба се оформи колона с по три робота в редица и с по два за защита от всяка страна. Начело и в края на колоната поставихме още допълнително подкрепление от работи. Тогава започна да мига червена лампа в предната част и стената пред тях се отвори в горната си част, като при спускането на пода се разтвори в изходен мост. Изтичахме през него – първо роботите, а след тях останалите, и тичешком и с постоянно оглеждане на околните стени се насочихме по коридора към вътрешните помещения. Обаче роботите на острините трябва да бяха някъде наблизо. Всяко движение на чутините показваше

очакване на нападение. И самият аз се чувствах съвсем като тях, стискайки лазерната пушка в постоянна готовност за незабавна стрелба. Всички вървахме дебнешком. След осъществяването на толкова масово нападение, не биха ни оставили свободно да избягаме във вътрешността на астероида. Само това не. В никакъв случай. Една след друга мислите ми се въртяха около тази констатация и само една, а именно, че пробивът ще бъде дяволски трудна работа, водеше към продължение. След по-малко от сто метра нашият малко над десет метра широк и точно толкова висок тунел с многобройни изходи и на двата горни етажа и партера, неочаквано се разшири в стометрово помещение с много изходи, някои от които и по-големи, с двадесетметрови дъгови арки и с почти равна на това височина в средната част. В точно противоположния край помещението беше най-голямо, с почти удвоен диаметър.

- Натам - гласеше подканата на нашия командир, след която последва заповед към роботите да образуват защитен кордон до изходния тунел и те веднага се затиха натам. Обаче непосредствено преди да завършат образуването на кордона до нашата изходна арка, към която се придвижвахме, от съседните входи излетяха поне сто робота, които веднага откриха стрелба по нашите роботи и се втурнаха с всички сили да разбият техните редици.

- Бегом! - извика командира. Очакваният пробив започна и въпрос беше само фактическото съотношение на силите. Нашите роботи от тила тихаха на помощ на нападателната група в авангарда и в последния момент удариха нападателите странично. Само малко по-силна контраатака щеше да бъде достатъчна за отблъскване на нападението, а имяхме и резервна група роботи в готовност. Обаче непосредствено преди тяхното включване в схватката, и нападателите острини получиха подкрепления. Всички подкрепления просто се врязваха едно в друго, ту от едната, ту от другата страна. Тогава роботите на острините атакуваха и по средата на тази гигантска зала и то право нашата колона, нашия защитен

ескорт отстрани, нашите роботи, които в четири сбита редици, един до друг, с лазерни пушки, насочени към нападателите, веднага влязоха в схватка с тях. Обаче тяхната първа редица веднага беше разкъсана. Почти веднага след това и втората. Нападателите минаха през нея, без да губят време. Но третата редица поне забави нападателите и отчасти ги спря. Четвъртата все още се съпротивляваше. С крайно усилие на своите мускули поддържах скоростта, с която тичаше колоната чутини. И само на няколко метра встрани можах да видя как един от роботите на острините проби нашата защита и се втурна към най-близкия чутин, когато един наш робот му се нахвърли отстрани с такава сила, че в следващия миг се завъргаляха заедно по пода с удари на метални ръце по също така металната броня на противника. Притече се още един от чутините и с изстрел на енергиен патрон откъсна главата на нападащия робот и така освободи нашия робот, който може да се втурне веднага обратно в боя. Отново се огледах напред по посока на нашия изход, към защитния кордон и дрънчащите схватки на роботите. Железни тела се удряха едно в друго, роботите скачаха във въздуха и се мятаха срещу противниците си, а малко встрани два робота се биеха на пода, малко по-напред отново забелязах, че има пробив на малка група работи през редиците на нашите защитници чак до чутините, които веднага ги атакуваха със своите лазерни пушки. Един робот веднага унищожиха, друг повредиха, а третият успя да хване един от чутините през кръста, да го вдигне високо, да го качи на рамо и със своята жертва, с гигантски скок да се втурне обратно през сражаващите се двойки в тила на собствената си страна.

- Отвличат! – извика Доброчут.

- А защо? – ми се изплъзна от устата.

Обаче в отговор Доброчут само нерешително поклати глава.

- Амии, защо. Може би искат да научат нещо повече за нашата мисия.

- Аха. Това би означавало, че може би ще оцеле-

ем, така ли?

- Обаче, преди да успеят да унищожат нашите роботи, ще мине известно време.

Отново ме обхванаха онези мисли, които ни най-малко не бяха приятни. Чутините не могат да ме оставят ей така на остриините. И няма да ме оставят. И още нещо – те вероятно биха предпочели да ме видят мъртъв, отколкото жив в ръцете на остриините. Дяволски неприятно. Въпросът е, дали изобщо им остава нещо друго, различно от такова решение за моето съществуване. Едва това би било опасно. И накрая, изобщо няма как да знам от кого да се боя.

Погледът ми беше привлечен от някаква суматоха, неясна блъсканица в авангарда. Непосредствено преди свода на нашия изход всичко се превърна в безформена бъркотия. Цялата ни колона се спираше. След това чухме викове, че роботите на остриините са разкъсали колоната непосредствено преди коридора, през който възнамерявахме да се изтеглим.

- Защитните отделения работи от тила веднага в авангарда! – заповяда нашият капитан.

С Доброчут се спогледахме. Ариегардът на нашата колона незащитен ли ще остане? А трябва да сме наистина в безизходно положение, ако не ни остава нищо друго.

- В ариегарда на колоната да се погрижат за собствената си защита! – гласеше следващата заповед.

Погледнах Доброчут.

- Сами ли ще се бием с роботите? – попитах аз.

- Да. Не предвиждах толкова бързо изостряне на ситуацията – отвърна той със стиснати в сериозно изражение устни. – И то толкова бързо изостряне. – След това се наведе към мен: – Въпреки че по мое мнение не възнамеряват да ви убият, все пак ще е по-добре да се изтеглите към средата. Боя оставете на нас. В нашата част сме добре подготвени за него.

- Нашите бойни кораби вече пробиха стените на сферичната ни клетка – премина като вълна през нас съобщението от авангарда. – Помощта идва. Кораби, които

могат да кацат, вече са се насочили към нашия астероид. Издръжте още малко!

Обаче жизнерадостното въодушевление от надеждата още не беше стихнало, когато ни атакува още мощна вълна противникови роботи, и то както отпред, така и отстрани на нашата колона, от всички страни едновременно. Редиците на нашите роботи, дори последните от защитния кордон, изчезваха под напредващите роботи на острините. В контраатака се хвърлиха и първите чутини. Сега вече сами приеха близкия бой с противниковите роботи без защитната преграда на нашите роботи. Невероятно храбро и успешно. С лазерните си пушки със специална цев за енергийни патрони с лекота ги унищожаваша. Достатъчно мощни бяха тези техни енергийни патрони, че откъсваха на роботите главите, ръцете, краката и пръскаха телата им. Все повече техни роботи бързо бяха превърнати в парчета желязо. Обаче можеше да се види, че това изобщо не се отразяваше на техния брой. Дори точно обратно, бяха все повече и ни притискаха във все по-стегнат обръч. Поглеждах ту към тях, ту към храбро излагащите се на опасност чутини при тези схватки. Изключително дръзки и умели бяха тези чутини. Обаче тогава се стъписах от неочаквано откритие, което, заради многобройните експлозии и хвърчащи части от разбити роботи, ми беше убегнало първоначално. Наистина, роботите ни притискаха във все потесен кръг, обаче не убиваха чутините. Само се придвижваха напред и избягваха изстрелите и, това ме смая, само сграбчваха със стоманените си ръце отделни чутини в стоманена прегръдка. Можеха да ги смачкат, но не правеха това. Все по-очевидно ставаше безсилието на нашата съпротива, която можеха да сломят всеки миг. И някои чутини се усетиха и започнаха да се изтеглят, докато техните другари все още стреляха бясно. Все пак, роботите все по-често успяваха да ги сграбчат в прегръдките си, и то вече масово. Тогава остър писък прониза ушите ни. Роботите се спряха. На няколко десетки метра встрани спря прозрачен летящ обект – някакъв диск с прозрачен купол, в който се оказа, че има

острини. Всички погледнахме към тях.

- Господа чутини - чухме глас през високоговорители. - Да се биете с такъв бяс с роботи, все пак е неразумно за нашето ниво на цивилизация. Защото, все пак, не искаме да ви избием, иначе щяхме вече да сме го направили. Това не е нашето намерение. Само искаме да поговорим с вас.

- Войната между нас все още не е започнала, не е обявена. Това, което вършите, е против всички договорености между нас - се обади нашият капитан, като излезе напред. - Нямайте никакво право да ни нападате, както и никаква възможност да прикривате това нападение. Нашите сили вече пристигат на този астероид, а отвън са нашите бойни кораби в пълна готовност. В никакъв случай няма да се измъкнете, независимо от това, какво ще направите. За предпочитане е да ни оставите свободен изход, докато не е станало късно.

- Това не е проблем. Наистина, натрупаха се малко повече метални отпадъци след всички тези схватки на роботите, обаче на това сте свикнали както вие, така и ние - спокойно продължи остринът на летящата полусфера. - Но и на разговор с нас сте свикнали, нали? - А това беше изречено с леко циничен призвук, от който нашият капитан очевидно се подражни.

- Какво искате? - попита той с решителен глас на равноправен събеседник, въпреки, че по моя преценка беше вече пленник, както и всички останали чутини заедно с мен.

- С всеки от вас ще разговаряме поотделно, с всеки от вас.

- Никакво индивидуално разпитване няма да реша.

- Що се отнася до разрешението, нашите роботи вече се споразумяха. И то доста нагледно, нали?

- Значи, със сила. Това не ви разрешавам! Това ще бъде война!

- Тук няма много полза от надменността ви. Наистина, забранихме на роботите да стрелят по вас, обаче не от страх. Това просто не беше необходимо. А как бих-

ме действали в случай на по-силна съпротива, можем само да предполагаме. – Остринът отново се усмихна цинично. – Или, по-точно казано, да предполагате.

- Наистина, можете да ни избиеете – твърдо отвърна капитанът, – обаче нямате възможност безнаказано да си отидете. Ако ни избиеете, скоро и вие ще станете жертви.

- Окей, ще се съобразим с вашето предупреждение. – Призвукът в гласа на острина остана все още циничен, само че в него можеше да се открие още и някаква смесица от безсрамие и удоволствие, докато запояваше на роботите: – Колкото се може по-нежно отнесете тези господа чутини... или как да кажа – приглушено се засмя остринът, по мое мнение с доста злоба. – Нежно, доколкото е възможно – продължи той, – нищо повече, нали, господа чутини? Пък колкото можем да си позволим. А от разговор с нас, разбира се, не можете да се откажете, най-вероятно вече ви е ясно. Поне се надявам.

Чутините бързо се спогледаха.

- Него искат – каза капитанът и ме посочи. – Ще го разпитат. – След това се приближи до Доброчут: – Обясни му – каза той, – да протака колкото се може повече. Наистина, острините ни изненадаха с бързината си, обаче и ние сме способни на нещо такова.

Доброчут застана със свиреп поглед, вперен в онази прозрачна сфера и след кратко наблюдение се обърна към мен:

- Не бива да се хващате на въдицата им. Не им вярвайте. Щом искат да измъкнат колкото се може повече от вас, кажете им всичко, освен за последната 74-та врата и неуспешния опит за преминаване през нея. Голяма грешка направихме, че отложихме представянето на нашата цивилизация. Обаче, запомнете едно...

Тогава, по средата на думата, за лакътя го хвана един робот на острините със стоманената си ръка и с лекота, сякаш нямаше работа с някаква тежест или сила, го избута пред себе си и го отведе, по-точно казано, го отвлече, както околните работи започнаха да правят с

останалите чутини и веднага след това и с мен. Само че роботът след няколко крачки ме избута встрани от колоната и към онази левитираща сфера, която през това време се спусна на пода, само на малко повече от двадесет метра встрани. Опитах да се измъкна от стоманената прегръдка, но напразно. А докато се обръщах, можах да видя как от прозрачния купол излязоха трима острини и след няколко крачки отново спряха. И точно пред тях роботът ме постави на пода и по заповед на средния острин ме освободи от стоманената си хватка, в която ме беше заклешил.

- Здравейте! – с усмивка ме заговори средният острин. – Изобщо не се бойте от нас. Не сме ви неприятели. А съвсем сигурно не е така, както са ви наприказвали тези там господа чутини.

С леко кимване отвърнах на поздрава, като след това вдигнах поглед, най-напред към средния острин, а след това и към двамата му съседи и отново обратно към средния.

- Вие сте землянин, нали?

- Да.

- Воюване на страната на чутините, така ли?

Не казах нищо. Не можах да измисля смислен отговор. Остринът, както се виждаше, беше доста любезен, без острота в гласа си и също без надменност в говора. Никаква агресивност. Дори високомерието, което можах да усетя на онези приеми, го нямаше при него. Всъщност малко ме изненадаха с тази своя любезност. Или каквото и да беше това, което ми се стори при този неочаквано любезен прием.

Отвърнах му с усмивка.

- Убедени сте, че за това не сте в грешка, така ли? – остринът се усмихна с покровителствена усмивка, а аз, въпреки възникналата неяснота, или точно заради нея, продължавах леко да се усмихвам, завъртях глава и вдигнах рамене, сякаш исках да кажа, че какво друго изобщо би било смислено в моето положение. И когато вече възнамерявах да го попитам какво тук е необичайно, неочаквано или нещо такова, ненадейно ни прекъснаха

викове и веднага след това някакво премятане в колоната срещу нас, от която успя да се откъсне един чутин; затича се, изплъзна се от стегнатите ръце на следващия робот и се втурна право към нас, докато не спря между онези трима острини и мен.

- Оставете го! – каза с повишен глас и, по мое бегло впечатление, до известна степен с прекалено високо самочувствие, с което при тези обстоятелства не можеше да постигне нищо. Нали всичко беше в ръцете на острините. Острините се спогледаха с високомерно подсмиване.

- Та, нищо лошо не искаме да му направим. А освен това – средният острин се приближи до него, – все пак и на вас това вече трябваше да ви стане ясно.

- Нито в нашите отношения със земляните, нито в нашите разговори с тях, нямате право да си пъхате носа. Досега винаги е било така. Ще нарушите едно от основните определения на взаимното уважение на изначалните особености – както вашите, така и нашите, към което, въпреки цялото си безсрамие, досега, все пак, се придържахте. Няма да ви позволим това. Предизвиквате война!

- Няма да спорим за това. Роботи, отстранете го! Сега наистина няма време за такива дискусии.

Остринът направи крачка назад, направи знак с ръка да отстранят чутина и изчака да бъде изпълнена заповедта му, на която чутинът искаше да се съпротивлява, но роботът бързо го хвана за лакътя със стоманените си пръсти и го отмъкна. Но тогава прониза ушите ни страхотен трясък и пукот от отсрещната страна на нашата огромна няколкостотинметрова зала. Нещо разкъсваше стената по цялата ѝ дължина, докато не зейна огромен отвор, през който видяхме огромно множество кораби на чутините, разни летящи апарати с различно предназначение, доста подобни на онези при нападението на острините, поне откън имаха подобна техника. И когато по корпусите на тези кораби на заден план зазвяха, това вероятно означаваше и допълнително присъствие на бойни кораби на острините, макар че то-

зи сблъсък в основната част, поне съдейки по святкането на експлозиите, беше обхванал скрития за мен тил. Корабите на чутините, които бяха успели да проникнат в нашата зала, през това време започнаха да спускат нови отделения от своите, значи нашите, роботи. Обаче веднага след това в залата долетяха и кораби на острините с подкрепленията си от роботи. И всички те, веднага след приземяването си, се впуснаха в схватка с подкрепата на своите въоръжени кораби и различни летящи, автоматично управлявани лазерни оръдия.

- А в такава суматоха можеш да си изгубиш главата, независимо от коя страна си - извиках, като погледнах острина пред себе си, защото този сблъсък се разпространяваше много бързо в посока към нас. Всеки миг можеше да ни обхване и нас. Остринът не отвърна нищо. Сякаш мощта на сблъсъка го изненадваше. И изражението на лицето му напомняше на реакцията на нашия капитан при неочаквания пробив на острините. Значи на чутините наистина им се удаде да отвърнат на удара. Способни са да се изненадат едни други с тези неочаквани и бързи набези, и то с така концентрирана атака, че беше наистина невероятно как можеха да прикрият събирането на силите си преди това. А инициативата този път, поне както показваше всичко, отново взеха чутините. Обаче при всичко това, което се случваше, трябваше да си помисля и за евентуални резерви на острините. Погледнах своите събеседници, които все още се бяха вторачили в напредващата атака на чутините. Техните части не можеха да ги спрат. Острините се спогледаха. Десният, малко по-висок и с по-остри черти на издълженото му лице, погледна първо мен, а след това другите острини:

- Къде са нашите? Такова надмощие съвсем сигурно чутините не са могли да осигурят. Това не е истина. Нашите външни сили няма да ни оставят на тези тъпи чутини.

- Работата става ясна - му отвърна остринът от дясно до него, - нашето намерение много ги засегна. Най-вероятно засегнахме болното им място, защото ина-

че не биха реагирали така бясно. Нещо крият.

Остринът се обърна към мен със спокойна съсредоточеност. Роботите на чутините през това време вече бяха направили пробив през набързо издигнатите бариади от отпадни материали от разбитите стени и носещи арки на таваните, през вече истинската укрепена линия, която роботите на острините всеки път незабавно установяваха, и с шум срещу охраната на заловените чутини дадоха възможност на освободените чутини отново да действат. Едни се присъединиха към своите роботи, а друга, по-голяма група, се втурна към онази прозрачна полусфера и острините до мен.

- Всичко наред ли е? – ме попита един от чутините, като поглеждаше ту към мен, ту към онези трима острини.

Веднага кимнах в потвърждение.

- И ние можем да изненадаме с бързина, нали? – говорът на чутина сега беше по-спокоен и самоуверен. Но и малка оживеност се усещаше от него, когато се обърна към острините: – Безсрамието, да не кажа коварството ви, не успя да ви помогне, нали?

Обаче остринът гледаше въздържано, с досада, и то толкова убедително, че трябваше да се замисля за нормалността на тази реакция, като се има предвид възникналата ситуация, защото това би могло да бъде само преструвка на острина. Съвсем възможно е да имат и добре развити такива способности. Но все пак със своята убедителност спря оживлението на чутина.

- И каква мъдрост ви казаха? – ме попита чутинът.

- Амии, такава... – с неудобство поглеждах ту острините, ту чутините около себе си. От никого не можех да бъда недоволен. Не можех и да се оплача от никого. Острините все още ме гледаха с онази любезна покровителствена усмивка, а чутините бяха просто неприятно подозрителни, за което, въпреки някои мисли при думите на острините за моето присъединяване към чутините, не можех да ги укоря. Ситуацията беше, казано просто, неприятна. И то за всички.

- Съвсем малко разговаряхме, това е. – Отвърнах

аз. – А за малко по-сериозен разговор нямаше време, защото всички събития тук се развиват невероятно бързо.
– После се усмигнах: – Така е, нали?

– Да – устните на чутина се разтегнаха в усмивка.
– Ами да, сигурно е така. Дори за нашите понятия е малко прекалено бързо.

Тогава чухме по озвучителната уредба на цялата зала:

– Призив към всички роботи. Командванията и на двете страни се споразумяха за прекратяване на нападенията. Веднага установете връзка с командването на астероидната мъглявина. Разговорите ще продължат в току-що поставените павилиони на централния порт на този астероид.

– Значи, господа чутини – след кратко мълчание започна средният острин, – както чухте, чака ни и приятна вечер със забавна програма. Лично на мен такава развръзка най-много ми допада, тъй като запознаването с вас беше голяма чест за мен.

След това и тримата острини приятелски се усмигнаха с видимо задоволство и с все по-бодро настроение. Обаче на лицата на чутините все още оставаше мрачно изражение, без много склонност за приятелски разговор.

– Ако нашите сили не ви бяха обкръжили отвън, щяхте да ни избиеете, нали?

Чутинът все още беше вперил студения си поглед в командващия острин, който при тези думи кимна с благосклонно разбиране:

– Е, не можете да ни държите сметка за това.

– Невероятно безсрамие! Първо искахте да ни избиеете, а след това казвате, че не можем ви държим сметка за това. Има ли изобщо нещо, за което, по ваше мнение, можем да ви държим сметка?

Чутинът не промени гневното си отношение. Обаче останалите чутини се примириха с настъпилата ситуация и започнаха да придумват колегата си да се успокои, защото няма да може да промени острините. Ами такива са, каквито са. И острините слушаха това извест-

но време с усмивка, а след това отново започнаха да се мръщят. И вече всичко говореше, че се е възпламенил старият спор, когато след няколко остри думи и от двете страни, всеки се оттегли на своята страна, и, въпреки оживеното и прекалено шумно изпускане на кипналия гняв, всеки със своята група се отправи, както беше казано, към приятелското споразумяване.